

galt, saa er en Flaade uden Pandser endnu værre, det er en Sandhed, der er ligesaa gammel som den Historie, der forleden blev givet til Bedste i det andet Thing om David og Goliath; at jo svagere vi ere i fysisk Henseende, desto skarpere og virksommere maa ogsaa vort Vaaben være. Det er derfor nødvendigt, mine Herrer, at vi bryde den Mølen og Balleen, som har fundet Sted i de sidste 4 Aar med Hensyn til Udviklingen af vort Søværn, og at vi gjøre en kraftig Anstængelse for at faae et anstændigt Vaaben, og det er et saadant Skib, som den høitagtede Minister har foreslaaet og forlangt Penge til, og vi kunne ikke laa en Tomme af i disse Forordninger, hvis vi skulde kunne vente os noget virkelig Udbytte. Jeg har tidligere haft Leilighed til at sige, at et saadant Skib vil, naar det kommer i ordentlige Hænder, være en farlig og alvorlig Modstander for enhver Fjende, der vil trænge ind i vore Fjærvande, det vil være en stadig Trusel for ham, og han vil aldrig kunne beholde Herredømmet og sætte sig fast i vore Fjærvande. Et eneste saadant Skib vil, det kunne De stolte paa, mine Herrer, afset fra det lokale Forsvar, være mere værd til Betyngelse for Landet, end om man havde aldrig saa mange Kanonbaade og upandsrede Skibe, som, hvis de forlode de grundede Vande og komme ud paa Dybet, i det heldigste Tilfælde vilde blive sendte hjem med et Spark. Da denne Sag var til Forhandling under Finantslovens seneste Behandling, udtalte det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), at der med Hensyn til dette Spørgsmaal om vort Søkrigsmateriel var stor Uenighed mellem de Sagkyndige, og at man, hvis man vilde følge dem, vilde komme til at gaa snart i Ost og snart i Vest. Jeg skal villig indrømme det ærede Medlem, at der i dette Spørgsmaal har gjort sig en hel Del forunderlige og afvigende Anskuelser gjældende og fra høit forskjellige Sider. Vi have hørt, hvis man tør tro Referaterne i Bladene, at et æret Medlem af den høie Regering paa et Valgmøde i Sjælland har sagt, at Pandserets Tid, den var forbi, men jeg tror, at hvis det ærede Medlem fra Beile har den samme Anskuelse om, hvem de Sagkyndige ere, som jeg, nemlig, at det er dem, der skulle bruge og benytte vore Krigsskibe og bære Ansvar for, hvorledes de benyttes, saa har han ikke Ret i, at der er Uenighed tilstede. Jeg har i 4 Aar siddet her i Thinget sammen med min ærede Kollega fra Kjøbenhavns 9de Kreds, og jeg veed ikke, om Noget kan paavise, at der i dette Spørgsmaal har været nogenjomhelst Uenighed mellem os. Jeg veed ikke Andet end, at der mellem dem, som med Marne have opfattet deres Kald, imellem dem, som paa Grund af deres Mødenhed og Erfaring have Ret til at have en begrundet Mening i dette Spørgsmaal, paa en eneste Undtagelse nær altid har været fuld Enstemmighed, en Enstemmighed, der netop falder i

samme Retning, som den ærede Minister ved det foreliggende Forslag gaar. Den ene Undtagelse, som jeg nævnte, har indtaget en betydningsfuld Stilling i Administrationen i de sidste 4 Aar og har desværre derved haft en yderst uheldig Indflydelse paa Udviklingen af vort Søkrigsmateriel i den Tid, men denne Undtagelse har maattet erkjende, at han har taget fuldstændig feil, og at det System, det Princip, han har holdt paa, var uføreligt med et nyttigt og kraftigt Søværn, og det bedste Bevis herfor er netop det Lovforslag, som den ærede Minister har forelagt os, og som vi i Dag behandle. Da jeg for 4 Aar siden fegtede for den samme Sag, den Gang imod den daværende Forsvarminister, General Naasløf, da fandt Ministeren en meget dygtig Sekundant i det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), og det var en vægtig Understøttelse paa Grund af den Dygtighed, det ærede Medlem har i at plaidere en Sag. Formentlig paa Grund af sin Tver for den Sag, han den Gang ansaa for at være god, brugte det ærede Medlem den Gang et Argument af en noget tvivlsom Bestaaffenhed. Han udtalte, at saavel for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Lugen) som ogsaa for mig var dette Spørgsmaal om Bestanddelene af vort Søkrigsmateriel en Livsag. Det skulde gjøre mig ondt, om der skulde være Andre her i Salen, der havde den samme Tanke, thi da vilde det betydelig svække Betydningen af det Forsvar, jeg har ført for denne Sag. Jeg vil derfor tillade mig at nedlægge en Protest mod en saadan Opfattelse. Det er ganske vist en Livsag, ikke for mig, men for Fædrelandets Forsvar. Personlig Interesse har jeg ikke i dette Spørgsmaal, og naar jeg taler for denne Sag, mine Herrer, saa er det, fordi jeg efter det nøie Kjenndskab, jeg har til dette Forhold, anser det for min Pligt at væge imod, at vi gaa hen og anskaffe et Materiel, som, naar det engang skal staa sin Prøve, vil paaføre Landet store Skuffelser. Jeg taler i denne Sag, fordi jeg anser det for min Pligt, mine Herrer, at virke dertil, at vi faae et saadant Vaaben, at naar det engang skal bruges, og vi skulde komme til at bukke under, dette da sker ikke med Ubnyghed og Skam, men med Ære. Jeg skal tillade mig, mine Herrer, indstændig at bede Dem at slutte sig til det Forslag, der er fremkommet fra den høitagtede Minister. Det forekommer mig, at det vilde være smukt at slutte Samlingen med Enighed i det Mindste i dette ene Spørgsmaal, der er af saadan Vigtighed for Fædrelandet, og jeg er vis paa, at det vilde blive modtaget af den største Del af Befolkningen med Tilfredshed.

Fenger: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, fremdrog en Yttring, som jeg for 4 Aar siden har fremført i denne Sal, og som maa have gjort et dybt Indtryk paa ham, efter som han har erindret den saa længe. Jeg tilstaa, at jeg ikke